

Dalila Ahmetović, magistrica saobraćaja i kom

ČISTOM DESETKOM JE RASPLAKALA MNOGE

Nikad se moji roditelji nisu dvoumili oko obrazovanja svoje djece i ja ću im biti zauvijek zahvalna, priča Ahmetović

Dalila Ahmetović, dvadesetogodišnja Kakanjka, od utorka je magistrica Fakulteta saobraćaja i komunikacija, smjer cestovni saobraćaj. Njeni roditelji, Alija i Tahira, i mlađa sestra Amra cijeli taj dan do kasno uveče primali su goste u svom domu, dijeleći veliku radost. Dalila je sve vrijeme bila pribrana. Sve protekle godine u kojima nije ispuštala knjigu iz ruke ulile su u nju, po prirodi smirenu i staloženu, još veću sigurnost. A kad je legla, u mraku mahale gdje žive Ahmetovići, Dalila se sjetila svoje rahmetli nane.

Nanino pitanje

“Kada sam završila fakultet, nana me je pitala a šta ću ja to sada dalje učiti, zar nije dosta više. Razmišljala sam na koji način da

telji nisu dvoumili oko obrazovanja svoje djece i ja ću im biti zauvijek zahvalna. Svaku su moju upisanu ocjenu i pohvalu proslavili. Da, bilo je teških trenutaka. Majka bi me pogledala u oči i samo rekla: ako i ne položiš, opet ću biti uz tebe, bit ću i ako odustaneš”, govori Dalila, napominjući da na fakultetu nikad direktno nije osjetila da se prema njoj neko drugačije odnosi zato što je Romkinja.

“Ponosna sam na porijeklo i u svakoj prilici bih rekla šta sam i ko sam, ali ne mislim da iko, pa ni ja, treba time da maše kao zastavom, tako da su neki tek na drugoj, neki na trećoj godini to saznali. Do mene su sa strane dopirala čuđenja, pa i zaprepaštenost da su u amfiteatru s jednom Romki-

ji su iskazivali zadovoljstvo što su s njom u društvu.

General Jovo Divjak, izvršni direktor Udruženja Obrazovanje grada BiH, koje je Dalilu stipendiralo četiri godine, kaže nam da u utorak, na odbrani njenog magistarskog rada, nije krio suze. “Još mi zvuči u ušima: čista desетка”, govori Divjak, a Dalila kaže da su joj Udruženje i čika-Jovo, uz najbliže, bili najveća pomoć.

“Ne samo zbog finansijske podrške. Osjećala sam da u njima imam prijatelja i da nikad nisam sama. Proputovala sam cijelu Bosnu i Hercegovinu i pola Evrope s njima, naučila sam mnogo o životu, greške sam korigovala uz njih, a posebno sam sretna što će sada pomagati i mojoj sestri”, iskrena je magistrica.

Dalila sa čika-Jovom

Foto: D. TORCHE

joj objasnim, da ona to razumije, pa sam joj rekla da moram napisati jednu važnu debelu knjigu, a prije toga moram pročitati mnogo drugih knjiga. Da je živa, sigurno bi me pitala a šta ćeš sada. Ne znam da li bi me razumjela ako bih joj rekla da bih najradije nastavila 'pisati' ovu knjigu, ali znam da bi me opet zagrlila i da bi uvijek bila uz mene, kao što su bili i moji dragi roditelji. Otac je bravar, majka je završila osnovnu školu i, iako je težak njihov život, iako je neizvjesna uvijek preprodaja robe kojom se bave, nikad me nisu prestali podržavati. A nije to lako, pogotovo kada mnogi iz okoline smatraju da je za žensko dovoljno da se zna potpisati", sa smiješkom nas Dalila uvodi u svijet brojnih predrasuda, pa i nevidljivih, koje je morala savladavati.

"Ponekad pomislim da je teže bilo mojoj majci slušati savjete da je kćer bolje udati, nego da ima fakultet. Ali, nikad se moji rodi-

NEMA ODUSTAJANJA S najodgovornijeg mjesta rečeno mi je da je u pitanju vrijedna, talentovana studentica izvan prosjeka po mnogo čemu... Pitao sam mogu li je onda zadržati kao asistenticu na fakultetu i ni od toga nema ništa. No, neću odustati od kucanja na sva vrata koja poznajem, kaže Divjak

njom. Nije im bilo jasno: čuj, Romkinja, a bolja od nas, Romkinja, a bijela, Romkinja, a kao da nije. Mene takve priče ne pogađaju. Znam da su proizvod tuđe, a ne moje glave", ističe Dalila, navodeći nam i brojne primjere onih ko-

Od Divjaka saznajemo: uprkos brojnim obećanjima, i njemu datim, o tome da će mlada djevojka, zbog specifične životne situacije, moći besplatno završiti sticanje ovog visokog naučnog zvanja, nije bilo tako.

"A meni je sa najodgovornijeg mjesta rečeno da je u pitanju vrijedna, talentovana, studentica izvan prosjeka po mnogo čemu, koja obaveze izvršava na vrijeme, koja nikad nije obnovila godinu, koja iskazuje sklonost ka istraživanju... Pitao sam mogu li je onda zadržati kao asistenticu na fakultetu i ni od toga nema ništa. No, neću odustati od kucanja na sva vrata koja poznajem. Dalila je rođena za nauku, takvi mladi ljudi su potrebni ovoj zemlji", kaže Divjak, objašnjavajući da se Dalili, najmanje zato što je Romkinja, nego zato što je izuzetno obrazovana i što ima vizije na koji način rješavati probleme iz saobraćaja i komunikacija, mora što prije dati šansa.

Udruženje je uvijek bilo njena oaza sigurnosti

“Ja sam završila istu školu koju je sada upisala moja sestra, Tehničku školu ‘Kemal Kapetanović’, saobraćajni smjer, u Kakanju. Zavoljela sam već tada tu materiju i normalno je bilo da odem na Saobraćajni fakultet. Sada sebe najviše vidim u planiranju saobraćajne infrastrukture ili u oblasti špedicije, ali to ne znači da se ne bih i u drugim sferama mogla pronaći. Ne bojim se izazova”, kaže Dalila, čija je i magistarska teza bila posvećena strateškom planiranju saobraćajne infrastrukture u jugoistočnoj Evropi, s naglaskom na BiH.

Rušenje granica

Prema njoj, izgradnja koridora 5c teče presporo: “U cijeloj jugoistočnoj Evropi je tako, a sigurna sam da smo i mi i regija važna poveznica s Evropom, pa je saradnja svih država neophodna. Nema alternativu i to će, uvjere na sam, nadjačati sve sitne interese i srušiti jednom sve granice. BiH bi trebalo najviše da poradi na svojoj transportnoj politici, da zakone iz oblasti saobraćaja usaglasi sa zakonima Evrope”, smatra Ahmetović, koju pitamo da li bi voljela da djeca iz kakanjskih romskih mahala u njoj vide uzor.

“Meni je najvažnije da budem uzor svojoj sestri i da naši roditelji, jednog dana, zaplaču od sreće i na njenoj odbrani magistarskog”, kaže Dalila, koja odlično govori engleski, a upravo namjerava upisati kurs njemačkog.

Iskreno žali što romski slabo govori: “Ta bitna odrednica našeg, romskog bića izumire. Svi su za to pomalo krivi, pa i mi Romi, a najviše, čini mi se, oni koji Rome zastupaju u raznim udruženjima i tijelima, a koji se često brinu samo o sebi. Ne desi mi se jednom, na TV-u vidim neke od njih i promijenim kanal... Priča im je lijepa, ali prazna...”

Edina KAMENICA